

γραφέων τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος. Τὸ ἔργον εἶνε σύγ-
χρονον. Μία ἀξίεραστος χήρα, ἡ κυρία Σατπλανζάν,
ἡπάτα τὸν συζυγόν της μ' ἑνα νέον ἀξιωματικόν, τὸν κ.
Μορανσὺ.

Ὅταν ὁ σύζυγός της ἀπέθανεν, ἡ χήρα ἀπεμάκρυνε
τὸν ἐρραστήν, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς τὴν Ἀφρικήν. Ἡ κυ-
ρία Σατπλανζάν ἀπεφάσισε νὰ τηρήσῃ στάσιον ἐν ἑαυτῇ
μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου τοῦ Γονζάγ, υἱοῦ τοῦ ἀπο-
θανόντος συζύγου της μετὰ τῆς πρώτης του γυναικός.

Μετὰ τέσσαρα ἔτη ὁ Γονζάγ ὁδηγεῖ πρὸ τοῦ βωμοῦ
τοῦ Ὑμεναίου τὴν Παυλίαν, ἡ δὲ κυρία Σατπλανζάν
καλεῖ εἰς Ἀμερικήν τὸν Μορανσὺ, ὁ ὁποῖος ἔχει προα-
χθῇ ἤδη εἰς συνταγματάρχην.

Ἡ κυρία Σατπλανζάν διὰ νὰ φαίνεται περισσότερον
σεβαστὴ φορεῖ λευκὴν περροῦκαν, τάχιστα διώσας ἐνδυ-
μωμένη τὸ παρελθόν· αὕτης ἀφαιρεῖ τὴν περροῦκαν καὶ
ἀφίγει νὰ φανῇ ἡ ξανθὴ ἔτι κόμη της.

Ἐπανευρίσκει μέου εἰς τὸ κῶδικον τοῦ κήπου τὸν Μο-
ρανσὺ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ σκότος νομίζει, ὅτι ὁμιλεῖ εἰς τὴν
Παυλίαν, ἥτις δὲν εἶνε καθόλου πιστὴ εἰς τὸν Γονζάγ,
διότι αὐτὸς εἶνε περισσότερον κυνηγὸς παρὰ σύζυγος.

Ἄλλ' ἐπέρχεται ἡ ἀποκάλυψις καὶ κατόπιν σειρᾶς
κωμικῶν ἐπεισοδίων, ἡ μὲν Παυλίνα ἐπιστρέφει εἰς τὰς
ἀγκάλας τοῦ συνετισθέντος συζύγου της, ἡ δὲ κυρία
Σατπλανζάν νυμφεύεται τὸν Μορανσὺ.

Ἡ Ἰταλὶς ὑψίφωνος Cesira Maglioni

Ἡ δ. Cesira Maglioni, γεωρωτάτη, μορφωμένη,
χαρίσσα, γλυκυντάτη αἰοῖς καὶ ἡθοποῖος διακεκριμένη
ταυτοχρόνως, παίζει μὲ φαισιότητα, χωρὶς ὑπερβολάς,
ἔχουσα πρωτοτυπίαν εἰς τὸ παίξιμόν της.

Εἰς τὸν «Πρίγκηπα τοῦ Πίλσον» ἀνεδείχθη ἐφάμιλ-

λος τῆς Ροζαλίν, ἥτις πρώτη ἐν Ἀθήναις ἔπαυσε τὸν
ἴδιον ρόλον. Εἰς τὴν «Εὐθυμον χήραν» ἡ δὲ Μαλιόνι,
μᾶς δίδει ὄντως εὐθυμον τὴν ζωηροτάτην χήραν, εἰς δὲ
τὸ «Ὀνειρώδες βάλε» ἀποδίδει μίαν ἀληθινὴν Φρόνσι.
Δὲν καταφεύγει εἰς ὑπερβολικὰς κινήσεις καὶ ἀποτό-
μους φωνὰς παίζουσα ρόλον, ὅστις εἶνε ὄντως ὀνει-
ρώδης, ὅπως ἡ δ. Κολυβά ἥτις κατ' ἴδιαν ἀντίληπιν
παίζει μὴ δίδουσα προσοχὴν εἰς τὰς εἰλητρικαὶς συστά-
σεις τῶν εἰδικῶν εἰς τὰ θεατρικά.

Ἡ δ. Μαλιόνι εὐρίσκειται πάντοτε εἰς τὰ ὅρια τῆς
ἀληθινῆς ἀποδόσεως τοῦ ρόλου της. Α.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

1) Vincenzo Costanzi, Xanto et gli Etruschi—
Lidi, estratto da «Avsomnia» anuo IV.

Ὑπὸ τοιούτου τίτλου ὁ πολὺς καὶ διακεκριμένος
καθηγητὴς τοῦ ἐν Πίσῃ τῆς Ἰταλίας Πανεπιστημίου
κ. Βικέντιος Costanzi ἐδημοσίευσεν περισπούδαστον
μελέτην ἐν τῷ περιοδικῷ «Avsomnia» ἐν ἣ δι' εἰδι-
κῶν ἐπιχειρημάτων καὶ βαθείας γνώσεως ἐξετάζει τὴν
ἱστορίαν καὶ καταγωγὴν τῶν Ἑτρούσκων καὶ Λυδῶν.
Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ κ. Costanzi ἀναφέρεται εἰς τὴν
προϊστορικὴν ἐποχὴν καὶ ἐξετάζεται ἐν αὐτῇ λεπτο-
μερῶς ἡ τε καταγωγὴ τῶν Ἑτρούσκων καὶ Λυδῶν καὶ
ἡ τῶν ἄλλων ἐλληνοϊταλικῶν προϊστορικῶν λαῶν, ὡς
τῶν Οὐμβρικῶν, τῶν Τυρρηκῶν, Πελασγῶν κλπ., πολ-
λὴν τὴν σχέσιν ἔχοντων πρὸς ἄλληλους ἐπὶ τῇ βάσει
τῶν νεωτέρων μελετῶν καὶ ἐρευνῶν τῶν τε ἀρχαιολό-
γων καὶ γλωσσολόγων.

Ὁ κ. Costanzi διὰ τῆς περισπουδαστοῦ αὐτοῦ με-
λέτης φαίνεται ὅτι προέλαβε τὸν κ. Beauchond δημο-
σιεύσαντα ἐν τῇ Revue Archéologique τοῦ
1910 ὁμοίαν μελέτην ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐν Φαιστῷ
τῆς Κρήτης ἀνακαλυφθέντα ἐνεπίγραφον πήλινον δί-
σκον.

2) Vincenzo Costanzi, Osservazioni sull' etno-
grafia della Sicilia nell' Antiquita. Estratto dal-
la Rivista di Storia antica XII, 4, Padova.

Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὁ διακεκριμένος ἐλληνιστὴς κ.
Costanzi πραγματεύεται περὶ τῆς ἐθνογραφίας τῆς
Σικελίας ἐξετάζων τοὺς ἐν αὐτῇ προϊστορικοὺς λαούς.

Ὁ κ. Costanzi ἐνδιατρίβει πολὺ εἰς τὴν προϊστο-
ρικὴν ἐποχὴν, διὰ βαθεῖαν δὲ καὶ κριτικωτάτων πα-
ρατηρήσεων ἐπὶ τῶν μελετῶν του τούτων ἀποδεικνύει
βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν τὴν πα-
ραγωγὴν τῆς λέξεως Σικελός, Σικελία.

Ἐν σελ. 471 ἀναφέρει τὴν λέξιν Ἑρῶς, ἐξ ἧς Ἑ-
ρῶκη πόλις. Νομίζομεν ὅτι αὕτη ἔχει σχέσιν μὲ μίαν
Θεσσαλικὴν πόλιν Ἑρμίνην (ὡς ἀνεγράφεται ἐν τῇ
Λαρισαίᾳ «Πρωτῇ», 17 Ὀκτωβρίου 1910), ἣν ἀνε-
κάλυπεν ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐν ἐπιγραφῇ ἐσχάτως
ἀνασκαπτῶν ἐν ῥεμπόις τῆς πόλεως Γόννοι.

Ἐν τέλει συγχαίροντες τὸν κ. Costanzi διὰ τὰς λαμ-
πρὰς αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω, μελέτας, διαχεύουσας ἀπλετον
φῶς εἰς τὴν προϊστορικὴν περίοδον, ἥτις μόλις ἤδη ἤρ-
ξατο δι' ἀνασκαφῶν καὶ μελετῶν νὰ διαφωτισθῇ,
εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἄλλας αὐτοῦ μελέτας ἀγάγῃ εἰς
φῶς καὶ διδασθῶμεν ἐξ αὐτῶν.

Ἐν Ἀλμυρῷ 24 Ὀκτωβρίου 1910.

Ν. Ι. Γιαννόπουλος